

Истина възкресе.

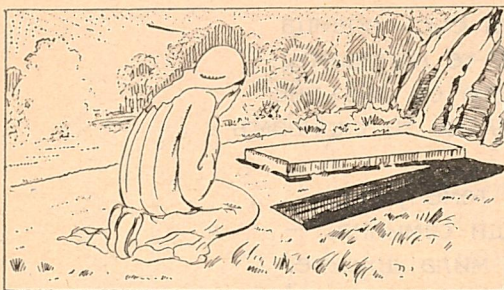
Тихъ морски вѣтъръ слабо духаше отъ Яфа

Маслиненитѣ дървета на Гециманската градина се клатѣха гальовно отъ пролѣтния вѣтъръ и нѣкакво чудно благоухание насищаше въздуха. Кипариситѣ отъ Маслената планина сънливо клатѣха своитѣ грамадни пирамиди къмъ пробуждащето се слънце, което вече изсипваше златенъ прахъ по върховетѣ на дърветата. Между премѣненитѣ съ цвѣтове дръвчета кѣнтѣше пѣщиятъ хоръ на птичкитѣ.

Спящиятъ градъ се простираше широко всрѣдъ предутринната дрезгавина и като че ли му бѣше мжно да се пробуди следъ страшнитѣ случки на току-що изминалитѣ дни. . . .

* * *

Магдалина смаяна се спрѣ. Голѣмиятъ надгробенъ камъкъ бѣше стѣстенъ. Страхъ притисна сърдцето ѝ.

Въ съседната градина весело запѣ славей. Магдалина се окуражи Пазейки се, тя погледна въ гроба. Но видѣ само грижливо загънатата плащеница на тѣлото. Него го нѣмаше.

Безнадежденъ плачъ се изтрѣгна отъ гър-

дитѣ ѝ.

— Него го нѣма тукъ! Никжде! Него сж го отвлѣкли!

Магдалина безсилна се отдалечи отъ гроба. Нейнитѣ сълзи като буенъ потокъ течаха отъ скръбъ.

— Кжде си, кжде си, Исусе?

Плачевниятъ гласъ като черна, изплашена птичка се луташе изъ разцѣвналитѣ дървета . . . Славеятъ отъ страхъ замлъкна. . . .

Магдалина уморена седна на голѣмия камъкъ до рухналата ограда на градината. Презъ една пукнатина на развалината, тя можеше да гледа въ голѣмата градина, подъ чиито стари дървета още скрито седѣше тъмнината на сутришната дрезгавина.